

Sikersorozat az **RTL** -on!
K L U B

STEFAN NAPLÓJA

7. rész

A KEZDETEK

L. J. SMITH *regényei valamint*
Kevin Williamson és Julie Plec
televíziós sorozata alapján

Vámpír- naplók

finep
selection

L. J. Smith

Vámpír- naplók

STEFAN NAPLÓJA
7. rész A KEZDETEK

L. J. Smith

Vámpír- naplók

STEFAN NAPLÓJA
1. rész A KEZDETEK

L. J. Smith

regényei

valamint

Kevin Williamson és Julie Plec
televíziós sorozata alapján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Éjnek évadján – abban az időben, amelyet a boszorkányok órájának is neveznek –, amikor a sötétség gyermekei hallgathatják a mély álomba merült halandók egyenletes szuszogását, belélegezhetik a vérük illatát, és gyönyörködhetnek kibomló álmaikban, miénk a világ: kedvünkre vadászhatunk, ölhetünk, oltalmazhatunk.

Ilyenkor kínoz a legerősebben az éhség. De vissza kell fognom magam. Azzal ugyanis, hogy uralkodom az ösztöneimen, azzal, hogy csak állatokra vadászom, kiknek a vére sosem forrong a vágótól, kiknek a szíve sosem dörömböl a gyönyörtől, kiknek a sóvárgás sosem hoz álomképeket, irányítani tudom a végzetem. Így távol tarthatom magam a sötét oldaltól. Uralni tudom az Erőmet. Ez az oka annak, hogy egy ilyen éjszakán – amikor körülölel a vér szaga, amikor az elmém majd szétrobban a tudattól, hogy ha akarnám, egy pillanat alatt újra enyém lehetne az Erő, amelyet már olyan régóta elutasítok, és mindörökké el is fogok – írnom kell. Azzal, hogy a történetemet papírra vetem, azzal, hogy átlátom, miként kapcsolódnak egymásba az események és az évek, akár a gyöngyszemek egy végtelen láncon, megörzöm azt, aki egykor voltam: a halandót, aki csak önnön vére lüktetését érezte, aki csak önnön szíve dobogását hallotta.

Az a bizonyos nap az életemben éppen úgy kezdődött, mint bármelyik másik. 1864-et írtunk, forró augusztusi délután volt, amikor a levegő olyan fülledten sűrűsödött össze, hogy még a legyek sem döngtek a csűrnél. A szolgák gyermekei, akik általában vad játékokkal múlták az időt, és közben hatalmasakat kurjongattak, szintén hallgatagon hűsöltek. Szélcsend volt, csakúgy, mint egy kitörni készülő vihar előtt. Úgy terveztem, hogy az elkövetkező órákban hátasommal, Mezzanottéval kilovagolok a családi otthonom, a Veritas birtok szélén elterülő erdőbe. Egy könyvet készítettem a táskámba, és úgy döntöttem, egyszerűen megszőköm.

Lényegében így telt azon a nyáron minden egyes napom. Tizenhét éves, nyughatatlan kamasz voltam; eltökéltem, hogy nem megyek a háborúba a bátyámmal, és ahhoz sem fűlt a fogam, hogy apám a birtok irányítására tanítson. Minden délutánom csak egy reményben telt: hogy a magány órái majd segítségemre lesznek, és rájövök, ki vagyok, és mit szeretnék az élettől. Előző tavasszal befejeztem a fiúiskolát, apám pedig rám parancsolt, hogy várjak a Virginia Egyetemre való jelentkezéssel, míg véget nem ér a háború. Azután egyfajta köztes állapotban ragadtam: nem voltam már kisfiú, de még férfi sem, és fogalmam sem volt, mihez kezdjek magammal.

Leginkább attól szenvedtem, hogy nem volt kivel beszélgetnem. A bátyám, Damon Groom tábornok seregével Atlantában állomásozott, a gyermekkori barátaim többnyire maguk is távoli helyeken harcoltak, vagy az esküvőjükre készülődtek; apám pedig szinte ki sem mozdult a dolgozószobájából.

– Jó meleg van! – kiáltotta a felügyelőnk, Robert a csűr mellől, miközben a két istállófiút figyelte, akik az egyik lovat próbálták felszerszámolni, amelyet az apám a múlt héten vett az árverésen.

– Igen – dűnnyögtem. Ez volt a másik gondom: hiába vágytam olyannyira beszélgetőtársra, ha néha mégis akadt valaki, akivel szóba elegendhettem volna, sosem bizonyult számomra megfelelőnek.

Bármit megadtam volna, hogy találkozzak valakivel, aki igazán megért, akivel elmélyült beszélgetéseket folytathatok olyan dolgokról, mint a könyvek vagy az élet, és aki nem csak az időjárásról fecseg. Robert barátságos természetű volt, és apám egyik legmegbízhatóbb tanácsadója, de harsánysága és faragatlansága, még ha csak tíz percet kellett is a társaságában töltenem, kimerített.

– Hallotta a legfrissebb híreket? – kérdezte, azzal otthagya a lovat, és elindult felém. Tagadólag megráztam a fejem, és magamban feljajdultam.

– Nem olvastam az újságot. Mi lesz Groom tábornok következő lépése? – érdeklődtem, noha a háborúról való társalgás mindig nyugtalansággal töltött el.

Robert a homlokához emelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét, majd megrázta a fejét.

– Nem a háborúról van szó! A jóságot ért támadásokról! Griffi-néknél odaveszett öt csirke, és mindegyiknek feltépték a nyakát!

Megtorpantam, kirázott a hideg. A nyár eleje óta rejtélyes támadások tizedelték a jóságot a szomszédos ültetvényeken. Általában

kisebb állatok estek áldozatul, többnyire csirkék, tyúkok vagy libák, de az elmúlt hetekben valaki – talán éppen Robert, úgy négy-öt pohár whisky után – azt kezdte híresztelni, hogy mindez a démonok műve. Persze nem hittem a szóbeszédnek, de ez is azt jelezte, hogy ez már nem az a világ, amelyben felnőttem. Akár tetszett, akár nem, minden változott.

– Akár egy kóbor kutya is tehetne – feleltem türelmetlen legyintéssel Robertnek, szó szerint szajkózva, amit apámtól hallottam, amikor véletlenül megütötte a fülem a múlt heti beszélgetésük. Hirtelen szél támadt, mire a lovak idegesen dobogni kezdtek a patáikkal.

– No, hát akkor remélem, az a kóbor kutya nem talál magára, amikor kilovagol egyedül, ahogy szokott! – mondta némi éllel a hangjában Robert, majd nagy léptekkel elindult a legelőre, én pedig folytattam az utamat a sötét, hűvös istálló felé. A lovak egyenletes szuszogása és időnkénti horkantása azonnal megnyugtatót. Leakasztottam Mezzanotte keféjét a szögről, végigsimítottam vele a ló puha, szénfekete szőrét, mire az állat elégedetten felnyerített.

Hirtelen megnyikordult az istálló ajtaja, és apám lépett be. Magas férfi volt; a megjelenése olyan erőt és határozottságot sugallt, hogy bárkit könnyedén megfélemlített, aki az útjába került. Az arcát bárázdáló ráncok és a hőség ellenére is viselt elegáns zsakett csak növelte a tekintélyét.

– Stefan? – szólított, körbetekintve az istállóban. Noha már sok éve élt a Veritas birtokon, alig néhányszor fordult meg ezen a helyen; inkább azt szerette, ha a lovakat felszerszámozva egyenesen az ajtaja elé vezetik.

A hívásra felemelkedtem Mezzanotte bokszában, apám pedig elindult felém, az istálló végébe. Megvetően nézett rám, én pedig

hirtelen zavarba jöttem, amiért izzadtan, piszkosan kerültem a szemem elé.

– Nem dísznek tartjuk az istállófiúkat, Stefan – figyelmeztetett.

– Tudom – hajtottam le a fejem, sajnálva, hogy csalódást okoztam neki.

– Megvan a maga helye és ideje, hogy az ember a lovaglásban lelje az örömét. De eljön a nap, amikor a fiúnak hátra kell hagynia a játékot, és férfivá kell válnia – jelentette ki az apám, és keményen megveregette Mezzanotte horpaszát. Az állat prüszkölt, és hátrébb lépett.

Összeszorítottam a fogamat, és vártam, hogy nekifogjon a szokásos mondókájának: hogyan költözött annyi idősen, mint én, mindössze egy váltás ruhával Itáliából Virginiába. Hogyan küzdött és ügyeskedett addig az üzletben, míg a parányi, egyholdas telekből létrehozta a mára kétszáz holdas Veritas birtokot. Hogyan adta a birtoknak éppen a latin „veritas” nevet, ami annyit tesz: „igazság”, mert megtanulta, hogy az embernek addig, amíg az igazságért küzd, és legyőzi a hazugságot, másra nincs szüksége a boldoguláshoz.

Ám az apámnak ezúttal más szándékai voltak.

– Rosalyn Cartwright éppen most ünnepelte a tizenhatodik születésnapját. Férjet keres – mondta a boksajtónak támaszkodva.

– Rosalyn Cartwright? – ismételtem a nevet.

Amikor tizenkét évesek voltunk, Rosalyn egy másik városba ment iskolába, és azóta nem láttam. Szőke, barna szemű lány volt, jellegtelen, sűrű kisegér, aki – már amennyire fel tudtam idézni magamban – minden alkalommal ugyanazt a barna ruhát viselte.

Sosem volt vidám és felszabadult, mint Clementine Haverford; a kacér, merész Amelia Hawke-hoz sem hasonlított, és nem ért fel a pajkos és vibrálóan eszes Sarah Brennanhoz sem. Csak egy árny volt

a háttérben, aki megelégedett azzal, hogy velünk tartott gyermekkori kalandjaink ösvényein, de sosem ő mutatta az utat.

– Igen, Rosalyn Cartwright – felelte az apám, és rám villantotta ritkán látott, apró mosolyainak egyikét, amelyet bárki gúnyos ajkbiggyesztésnek vélhetett volna, aki nem ismerte őt elég jól. – Beszéltem az apjával, és mindketten úgy véljük, ideális frigy lenne. A lány mindig is kedvelt téged, Stefan.

– Nem tudom, hogy Rosalyn Cartwright és én összeillünk-e – motyogtam, miközben úgy éreztem, hogy az istálló hűvös falai fojtogatón körbezárnak. Hát persze hogy az apám igyekezett jó kapcsolatot ápolni Rosalyn apjával! Mr. Cartwright tulajdonában volt a város bankja, és az apám tudta: ha ily módon szövetségre lép vele, könnyedén tovább terjeszkedhet. Ha pedig már meg is egyeztek a házasság felől, többé nem volt kérdéses, hogy Rosalyn és én férj és feleség leszünk.

– Honnan is tudhatnád, fiam! – nevetett fel harsányan az apám, miközben hátra veregetett. Szokatlanul jó hangulatban volt, nekem viszont minden egyes szava csak a kedvemet szegte. Szorosan lehunytam a szemem, abban a reményben, hátha mindez csak rossz álom. – A fiúk a te korodban nem tudják, mi a jó nekik – folytatta az apám. – Ezért kell bíznod bennem. Jövő héten vacsorát adok a ketőtök tiszteletére. Addig látogasd meg! Ismerkedjetek! Bókolj neki! Gondoskodj róla, hogy beléd szeressen!

Amikor apa befejezte, megfogta a kezem, és a tenyerembe szorított egy aprócska dobozt.

És velem mi lesz? – szerettem volna tiltakozni. Nem számít, hogy én akarom-e, hogy belém szeressen – kiáltottam volna fölháborodva, de végül egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Ehelyett a farzsebembe csúsztattam a dobozt, anélkül, hogy egy pillantást vettem

volna a tartalmára, majd visszatértem Mezzanottéhoz, és olyan erősen kezdtem dörzsölni, hogy a lovam felhorkant, és méltatlankodva hátrálni kezdett.

– Örülök, hogy túlestünk ezen a beszélgetésen, fiam – jelentette ki az apám, én pedig hiába is vártam, hogy ráébred, szóhoz sem hagyott jutni, és rádöbben, képtelen ötlet, hogy egy olyan lányt akar elvetetni velem, akit évek óta nem láttam.

– Apám? – szólaltam meg, arra számítva, hátha mégis mond valamit, amivel feloldoz a sors alól, amelyet nekem szánt.

– Úgy gondolom, legjobb lesz, ha októberre tűzzük ki az esküvő napját – felelte ehelyett, és már be is csapódott mögötte az istálló ajtaja.

Tehetetlenségemben a fogamat csikorgattam, és felidéztem a gyermekkoromat, amikor vasárnaponként a kerti összejövetelek és az egyházi ünnepek alkalmával Rosalyn mellé ültettek. Hiába kényszerítették azonban ránk egymás társaságát: amikor már elég nagyok lettünk ahhoz, hogy magunk válasszuk meg a barátainkat, külön utakon kezdtünk járni. Arra gondoltam, olyan lesz majd a kapcsolatunk, mint akkor, amikor tíz évvel fiatalabbak voltunk: ügyet sem vetünk egymásra, csupán kötelességtudóan igyekszünk örömet szerezni a szüleinknek. Csakhogy – tört rám a kegyetlen felismerés – többé már nem járhatunk külön utakon!

Másnap délután már Cartwrighték nappalijában találtam magam egy merev, alacsony háttámlájú bársonyszéken. Valahányszor csak megmozdultam, és megpróbáltam a kemény ülőalkalmatosságon fészkelődve kényelembe helyezni magam, Mrs. Cartwright, Rosalyn és a szobalány átható tekintetét éreztem magamon. Úgy tűnt, mintha egy múzeumban kiállított festmény egyik figurája vagy egy szalondráma szereplője lennék. Az egész szoba egy színdarab díszletére emlékeztetett – aligha tűnt alkalmasnak arra, hogy az ember felengedjen, sőt, ami azt illeti, arra sem, hogy beszélgessen. A látogatás első tizenöt percében nehézkes társalgást folytattunk az időjárásról, a városban nyílt új üzletről és a háborúról.

Majd hosszú csend következett, amelyet csak a szobalány kötőtűinek egyhangú csattogása tört meg. Ismét Rosalynre pillantottam, és megpróbáltam keresni rajta valamit, amit dicsérettel illethetnék. A lánynak mosolygós arca volt, az állán gödröcske, a fülcimpái pedig kicsik voltak és szimmetrikusak. A ruhája alól egy parányi rész elővillant a bokájából; ez alapján úgy ítéltém meg, finom csontozatú lehet.

Hirtelen éles fájdalom hasított a lábamba. Ijedten felkiáltottam, majd lenézve egy aprócska, vörösésbarna, patkány méretű kutyát pillantottam meg, aki épp belém mélyesztette hegyes kis fogait.

– Ó, ez Penny! Penny csak köszön, igaz? – gügyögte Rosalyn, majd a karjába vette az aprócska jószágot. A kis megátalkodott továbbra is dühösen vicsorgott rám, így hát hátrébb húzódtam a széken.

– Ööö... nagyon aranyos – nyögtem ki, noha valójában el sem tudtam képzelni, mi értelme lehet ilyen kicsiny ebet tartani. Úgy véltem, a kutya legyen az ember társa a vadászatban, nem pedig dísz tárgy, amely színben jól illik a bútorhoz.

– Ugye? – nézett rám Rosalyn elragadtatva. – Ő a legjobb barátom, és azt kell mondjam, alig merem mostanában kiengedni, amikor másról sem hall az ember, csak ezekről a szörnyű állatgyilkosságokról!

– Bizony, Stefan, annyira félünk! – szólt közbe Mrs. Cartwright, kezét a szívére szorítva tengerészkek ruhája fölött. – Nem értem ezt a világot. Lassan mi, nők, már ki sem tehetjük a lábunkat otthonról!

– Bármilyen is az, remélem, nem támad meg minket! Néha már én is félek kilépni a házból, még világosban is! – vallotta be nyugtalanul Rosalyn, magához szorítva kis kedvencét. A kutya erre vakkantott, és leugrott az öléből. – Nem élném túl, ha bármi történe Pennyvel!

– Biztos vagyok benne, hogy nem éri baj. Végére is, a támadások a farmokon történtek, nem a városban – jegyeztem meg lagymatagon, vigasztalás gyanánt.

– Stefan? – csattant fel Mrs. Cartwright azzal a számon kérő hangszíjjal, amivel gyerekkorunkban megszidott Damont és engem, ha sutyorogtunk a templomban. Megnyúlt arcán olyan kifejezés ült, mintha épp citromba harapott volna.

– Nem gondolja, hogy Rosalyn igazán elbűvölő ma?

– Ó, dehogynem! – hazudtam.

Rosalyn ruhájának sárgásbarna anyaga hasonlított sötétszőke hajszínéhez. Girhes vállára néhány göndör hajfürt hullott. Puritán öltözeke éles ellentétben állt a pazar társalgóval, amelyet tölgyfa bútorokkal és brokáttal bevont székekkel rendeztek be, a ragyogó fapadlót borító sötét színű keleti szőnyegekkel fokozva a fényűző hatást. A távolabbi sarokból, a márvány kandallópárkány fölött lógó festményről Mr. Cartwright meredt rám, szögletes arcán zord kifejezéssel. Kíváncsian néztem vissza rá. A férj, ellentétben terebélyes, kivörösödött arcú feleségével, kísértetiesen sápadt és ösztövé ember benyomását keltette, ráadásul valami oknál fogva fölöttébb vészjóslónak tűnt; azokra a keselyűkre emlékeztetett, amelyeket előző évben láttam körözni a csatamező felett. Figyelembe véve a szülők nem éppen előnyös adottságait, a lány még egészen rendben volt.

Rosalyn elpirult. Ahogy ismét fészkelődni kezdtem a széken, megéreztem az ékszerdobozt a farzsebemben. Előző éjszaka, miközben álmatlanul forgolódtam, vettem egy pillantást a gyűrűre. Azonnal felismertem. Gyémántokkal körülvett smaragd volt, amelyet a legkiválóbb velencei mesterek készítettek, és amelyet édesanyám viselt a halála napjáig.

– Akkor, Stefan, mit gondolsz a rózsaszínről? – kérdezte Rosalyn, kizökentve a merengésből.

– Elnézést, mit mondott? – kérdeztem vissza zavartan, mire Mrs. Cartwright dühödt pillantást lövellt felém.

– Jó lesz a rózsaszín a jövő heti vacsorára? Olyan kedves az édesapjától, hogy megszervezte! – örvendezett Rosalyn, majd elpirult, és gyorsan lesütötte a szemét.

– Úgy gondolom, elragadóan állna önnek a rózsaszín. Gyönyörű lesz, bármit is választ – mondtam lélektelenül, mintha színész volnék, aki papírról olvassa a szövegét. Mrs. Cartwright mindenesetre

helyeslően mosolygott. Az öleb odafutott hozzá, és a mellette levő párnára ugrott, mire az asszonyosság elkezdte simogatni.

A szoba levegője hirtelen elviselhetetlenül forrónak és párásnak tűnt. Mrs. Cartwright és a lánya is jócskán beparfümözték magukat, egyik illat émelvítőbb volt, mint a másik, én pedig szédülni kezdtem. Lopva a sarokban álló ingaórára sandítottam. Megállapítottam, hogy ötvenöt perce vagyok itt – bár ötvenöt évnek tűnt.

Remegő lábbal felálltam, és így szóltam:

– Csodálatosan éreztem magam, Mrs. és Miss Cartwright, de a világért sem rabolnám el az egész délutánjukat!

– Köszönjük – biccentett az asszony anélkül, hogy megmozdult volna. – Maisy majd kikíséri – tette hozzá, és állával a szobalány felé bökött, aki időközben elbóbiskolt a kötés fölött.

Amikor végre becsukódott mögöttem a ház kapuja, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Izzadságtól gyöngyöző bőrömnek jólesett a hideg levegő, és örültem, hogy nem váratam a kocsist a ház előtt; úgy gondoltam, a három kilométernyi gyaloglás majd kitisztítja a fejemet. A nap lemenőben volt a láthatáron, lonc és jázmin illata töltötte be a levegőt.

Miközben felfelé kaptattam a hegyen, a közeledő Veritas felé néztem. A bejárathoz vezető ösvényt óriási virágtartókban illatozó liliomok szegélyezték. A veranda fehér oszlopai narancssárgán izzottak a lemenő nap fényében. A tó tükörsima felszíne megcsillant a meszeségben, és hallottam a szolgák kunyhóinál játszadozó gyerekek távoli hangját. Ez volt az én szeretett otthonom.

És sehogy sem tudtam elképzelni, hogy megoszam Rosalynnel. Zsebre vágtam a kezem, és a kanyarnál dühödten belerúgtam egy kőbe.

Amikor a kocsibejáróhoz értem, megtorpantam, mert egy ismeretlen kocsit pillantottam meg a kapu előtt. Kíváncsian lestem, ki

száll ki belőle; ritkán fogadtunk látogatókat. A bakról ősz hajú kocsis ugrott le, és kinyitotta a fülke ajtaját. Egy gyönyörű, sápadt nő bukkant elő, akinek fekete, göndör hajzuhatag omlott a vállára. Gazdagon hullámozó fehér ruhát viselt, keskeny dereka körül barackszín szalaggal, s a fején hozzáillő kalap vont árnyat a szemére.

Hirtelen, mintha csak megérezte volna, hogy meredten nézem, megfordult. A látványtól elakadt a lélegzetem, egészen megfelekeztem magamról. A jövevény nem pusztán szép volt, hanem egyenesen fenséges! Még húszlépcsnyi távolságból is láttam, hogy sötét szeme megvillan, rózsaszín ajkát pedig halovány mosolyra húzza. Vékony ujjával megérintette a nyakláncán függő kámeát, én pedig azon kaptam magam, hogy önkéntelenül utánozom a mozdulatát, miközben elképezelem, milyen érzés lenne törekeny kezének érintését a bőrömmön érezni.

A jelenség ismét felém fordult, és egy másik nő, aki a szobalánya lehetett, szintén kiszállt a kocsiból, majd igazgatni kezdte az úrnője szoknyáját.

– Üdvözlöm – szólított meg a szépség.

– Üdvözlöm – feleltem rekedten, és ahogy lélegzetet vettem, éreztem, hogy a gyömbér és a citrom illatának mámorító keveréke árad belőle.

– Katherine Pierce vagyok. Maga pedig...? – kérdezte játékos hangon. Úgy tűnt, mintha tudná: annyira lenyűgöz a szépsége, hogy egy szót sem vagyok képes kinyögni. Nem tudtam, rossz néven vegyem-e, vagy hálás legyek, hogy ő irányítja a beszélgetést.

– Katherine – ismétetem, és lassan eszembe jutott, ki is ő. Apám nemrég elmesélte egy barátja barátjának a történetét. A férfi szomszédai odavesztek, amikor Sherman tábornok ostroma alatt kigyuladt a házuk Atlantában; az egyetlen túlélő egy tizenhat éves leány

volt, akinek egyetlen rokona sem maradt. Apám azon nyomban felajánlotta, hogy elszállásolja a hölgyet a vendégházunkban. Mindez nagyon titokzatosnak és romantikusnak tetszett, és amikor apám tudatta velem a szándékát, láttam a szemén, mennyire örömet leli abban, hogy egy fiatal árva megmentőjének a szerepében tetszeleghet.

– Igen – mondta pajkos tekintettel. – Maga pedig...

– Stefan! – vágtam rá. – Stefan Salvatore vagyok, Giuseppe fia. Sajnálom, ami a családjával történt.

– Köszönöm – mondta, és a tekintete egy pillanat alatt elkomorult. – És köszönöm, hogy ön és az édesapja befogadtak engem és a szobalányomat, Emilyt. Nem is tudom, mihez kezdtünk volna maguk nélkül!

– Ez a legkevesebb, amit tehetünk – feleltem. Hirtelen úgy éreztem, szeretném őt megoltalmazni. – A vendégházban lesz a szállásuk. Kívánja, hogy megmutassam?

– Egyedül is odatalálunk. Köszönöm, Stefan Salvatore – biccentett Katherine, és elindult a kocsis után, aki egy hatalmas bőröndöt cipelt a főépület mögött álló vendégház felé. Hirtelen visszafordult, és a szemembe nézett:

– Vagy hívjam úgy, Irgalmas Stefan? – kacsintott, és azzal sarkon fordult.

Hosszan néztem utána, ahogy nyomában a szobalánnyal elhalad a lemenő nap irányába, és tudtam, az életem innentől fogva örökre megváltozik.

1864. augusztus 21.

Nem tudom kiverni a fejből... A nevét se merem leírni! Olyan gyönyörű, magával ragadó és rendkívüli! Ha Rosalynnal vagyok, Giuseppe gyermeke vagyok, a Salvatore fiú, aki tulajdonképpen felcserélhető Damonnal. Tudom, jótányit sem számítana Cartwrightéknak, ha a bátyám venné át a helyemet. Csak azért esett rám a választás, mert apám tudta, hogy míg Damont nem tudná erre rávenni, én, mint mindig, ezúttal is engedelmeskedni fogok.

De amikor megláttam őt, karcsú alakját, vörös ajkát, egyszerre szenvedélyes, mélabús és borzongató pillantását... akkor úgy tűnt, hogy végre csak önmagam vagyok, én, Stefan Salvatore.

Erősnek kell lennem. Úgy kell tekintenem rá, mint a húgomra, és abba a lányba kell beleszeretnem, aki a feleségem lesz.

De attól tartok, már késő.

Rosalyn Salvatore, gondoltam magamban másnap, és ízlelgettem a nevet, miközben kiléptem az ajtón, készen a kötelességem teljesítésére, hogy újból meglátogassam jövődöbelimet. Elképzeltem, hogy

Rosalynnel a vendégházban élünk, vagy talán egy újonnan épített lakban, amelyet nászajándékba kapunk; én egész nap dolgozom, nyilvántartások fölé görnyedek az apám dohos dolgozószobájában, miközben ő a gyermekeinkről gondoskodik. Próbáltam izgatottságot erőltetni magamra, de semmi mást nem éreztem, csak a testemet-lelkemet átható jéghideg rettenetet.

Veritas legszélesebb ösvényén járkáltam fel s alá, és sóvárogva bámultam a vendégház felé. Azóta, hogy előző délután megérkezett, nem láttam Katherine-t. Apám megüzente a vendégnek Alfreddal, hogy ha kedve tartja, vacsorázzon velünk, ő azonban nem fogadta el a meghívást. Egész este az ablakomból néztem a házat, ahol lakott, de egyetlen aprócska gyertyafény sem villant fel odabent. Ha nem látom őt és Emily-t beköltözni, üresnek hittem volna az épületet. Végül nyugovóra tértem, de egész idő alatt azon morfondíroztam, vajon mit csinálhat most Katherine, és nem szorul-e vigaszra.

Másnap erővel elfordítottam a fejem a behajtott földszinti ablaktáblákról, és vánszorgó léptekkel elindultam az úton. A lábam alatt a föld kemény volt és repedezett; ránk fért volna már egy kiadós felhőszakadás. A legenyhébb szellő sem mozgatta a leveleket, a levegő mintha teljesen megrekedt volna. Ameddig csak a szem ellátott, kihalt volt a környék, mégis, ahogy lépdeltem, lúdbőrös lettem, és erőt vett rajtam valamiféle nyugtalanító érzés, hogy nem vagyok egyedül. Akaratlanul is eszembe jutottak Robert intő szavai a magányosan csatangolókat fenyegető veszélyről.

– Hahó, van itt valaki? – kiáltottam, és megfordultam.

Hátrahőköltem meglepetésemben, mert mindössze néhány méterre ott állt mögöttem Katherine, a bevezető utat szegélyező angyalszobrok egyikének támaszkodva. Széles karimájú, fehér kappal védte elefántcsontszínű bőrét a napsugarak ellen, és apró

rózsaszírommintákkal díszített, világos ruhát viselt. Gyönyörű bőre a hőség ellenére olyan hidegnek hatott, mint a tó egy decemberi reggelen.

Tökéletes fogait rám villantva elmosolygott.

– Reménykedtem benne, hogy tesz velem egy sétát a birtokon, de látom, más elfoglaltsága van, valaki megelőzött.

A szívem hevesen dörömbölni kezdett, a farzsebemben lapuló gyűrű pedig hirtelen ólomnehéz lett.

– Én nem... ööö, nem... úgy értem... – hebegtem –, maradhatok, ha akarja.

– Butaság – rázta meg Katherine a fejét. – Éppen elég, hogy befogadtak magukhoz; nem akarom még az idejét is rabolni – mondta, miközben rám emelte sötéten csillogó tekintetét.

Soha nem beszéltem még olyan lánnyal, aki ennyi könnyedséget és magabiztosságot sugárzott volna. Alig tudtam uralkodni a hirtelen rám törő késztetésen, hogy kirántsam a zsebemből a gyűrűt, és fél térdre ereszkedve átnyújtsam Katherine-nek. De aztán apámra gondoltam, és erőt véve magamon, veszteg maradtam.

– Legalább elkísérhetem önt egy darabig? – kérdezte Katherine, miközben előre-hátra ingatta a napernyőjét.

Nyájas meghittségben elindultunk az úton. Egyfolytában jobbra-balra kapkodtam a fejem, és azon tűnődtem, vajon miért nem aggasztja, hogy kettesben, kíséret nélkül sétál egy férfival. Talán azért, véltem, mert árva, és senkije nincs a világon. Akármilyen is bújít meg azonban a fesztelensége mögött, nagy öröömre szolgált, hogy olyan, amilyen.

Könnyű szellő fújdogált körülöttünk, és ahogy felém sodorta Katherine citromos gyömbér illatát, úgy éreztem, ott helyben, az oldalán szinte belehalok a boldogságba. A pusztá közelsége az

emlékezetembe idézte, hogy a szépség és a szerelem igenis létezik a világon, még ha én nem is részesülhetek semelyikben sem.

– Azt hiszem, inkább úgy hívlak, hogy Szótlan Stefan – jegyezte meg Katherine, miközben elhaladtunk a kis tölgyfaerdő mellett, amely a határmezsgyét jelezte Mystic Falls városa és a rajta kívül eső ültetvények, birtokok közt.

– Sajnálom... – szabadkozott, de közben erőt vett rajtam a rettegés, hogy annyira unalmas benyomást teszek rá, mint rám Rosalyn.
– Csak az az igazság, nem sűrűn járnak idegenek Mystic Fallsban, így nehezemre esik olyanokkal társalogni, akik nem tudnak rólam semmit. Attól tartok, nem tudnám önt megfelelően szórakoztatni. Biztosra veszem, hogy Atlanta után némileg csendesnek találja majd Mystic Fallst.

Amint elhagyta ez a mondat a számat, rögtön elszégyelltem magam. Elvégre a szülei *meghaltak* Atlantában, én meg úgy állítottam be, mintha valami izgalmas életet hagyott volna maga mögött! Így hát megköszörültem a torkomat, és ismét mentegetőzésbe fogtam:

– Nem mintha azt gondolnám, ön jól érezte magát Atlantában, vagy ne jelentene megkönnyebbülést, hogy távol került a borzalmak helyszínétől!

– Köszönöm, Stefan – mosolygott Katherine. – Ez igazán kedves öntől – mondta olyan hangsúllyal, amely világossá tette számomra, hogy nem kíván tovább beszélni erről.

Néhány hosszúra nyúlt pillanat erejéig néma csendbe burkolózva lépdeltünk. Aztán – nem tudtam megállapítani, hogy véletlenül vagy szándékosan –, az ujjai végigsúrolták a karomat. Olyan hidegnek éreztem őket, mint a jég, még a párás levegőben is!

– Csak hogy tudja – közölte –, egyáltalán nem találom önt unalmasnak.

Az egész testem lángra lobbant. Előre szegeztem a tekintetemet, mintha a lehető legjobb útvonalat keresném; valójában azonban elpirult arcomat igyekeztem elrejteni Katherine elől. Ismét éreztem a gyűrű súlyát a zsebemben, és ez a teher elviselhetetlenebbnek tűnt, mint valaha. Elbűvölő társam felé fordultam, bár pontosan nem tudtam, mit is akarok neki mondani – a lány azonban eltűnt.

– Katherine? – szólongattam arra számítva, hogy valamelyik bokor mögül felhangzik a csilingelő nevetés. De csak önnön kiáltásaim visszhangja csengett a fülemben – a lánynak nyoma veszett.

Aznap nem tettem tiszteletemet Cartwrightéknál. Ehelyett, miután átkutattam az ösvényt, három kilométert rohantam vissza, a birtokra, abban a rémült hiszemben, hogy Katherine-t valami láthatatlan kéz az erdőbe vonszolta, sőt talán éppen az a szörny támadta meg, amely rettegésben tartja a környékbeli ültetvényeseket!

Hazaérve meglepő látvány tárult elém: Katherine, kezében egy pohár gyöngyöző limonádéval, a teraszhintán ringatózott, és kedélyesen csevegett a szobalánnyal. A bőre hófehér volt, a szeme bágyadt, mintha nemhogy az imént, de soha életében nem futott volna! Hogy ért vissza ilyen gyorsan a vendégházba, csodálkoztam magamban. Már majdnem odasiettem hozzá, hogy feltegyem a kérdést, de végül meggondoltam magam. Ha hangot adnék a fejemben kavargó kételyeknek, alighanem tébolyultnak hinnének.

Katherine abban a pillanatban felemelte a fejét, a kezét a szeme fölé tartotta, hogy ne süssön bele a nap.

– Ilyen gyorsan visszaért? – kérdezte, mintha még ő lenne meglepve, hogy lát!

Ostoba arccal bölintottam, ő pedig kecses mozdulattal lecsuszant a hintáról, és a vendégházba suhant.

Mosolygó arca másnap sem ment ki a fejből, amikor kény szeredetten felkerestem Rosalynt. Ez a látogatás még az előzőnél is

rémesebbre sikeredett. Mrs. Cartwright mellém telepedett a díványra, és ahányszor csak megmoccantam, fecsillant a szeme, mintha csak arra várna, hogy a következő pillanatban végre előhúzzom a gyűrűt a zsebemből. Elfojtott hangon kinyögtem néhány kérdést Pennyről és a kölykeiről, amelyek előző év júniusában születtek, majd érdeklődtem, hogy halad Honoria Fells, a város varrónője, Rosalyn rózsaszín ruhájával.

Hiába igyekeztem azonban, egyre csak az járt a fejemben, milyen kifogással tudnék mielőbb elszabadulni innen, és visszasietni Katherine-hez.

Végül valami olyasmit motyogtam, hogy nem akarok sötétedés után a szabadban tartózkodni. Robert szerint három újabb állatgyilkosság történt, ráadásul George Brower lovát a gyógyszertár előtt találták kimúlva. Majdhogynem lelkiismeret-furdalásom támadt, amikor Mrs. Cartwright egészen a kocsiig elkísért, mintha csak csatába indulnék, nem pedig az alig három kilométerre levő birtokunkra.

Amikor hazaértem, összeszorult a szívem, mert a színet se láttam Katherine-nek. Már épp az istálló felé szaporáztam volna a lépteimet, hogy lecsutakoljam Mezzanottét, amikor felfigyeltem a főépület nyitott konyhaablakából kiszűrődő, felbőszült hangokra.

– Nem tűröm, hogy a fiam ellenszegüljön nekem! Menj vissza, és foglalj el a számodra kijelölt helyet a világban!

Az apám hangja volt az, súlyos olasz akcentussal beszélt, mint mindig, ha a végletekig feldühödött.

– Nekem itt van a helyem! A hadsereg nem nekem való. Mi rossz van abban, ha az ember a saját elképzelései szerint él? – kiabált vissza egy másik hang egyszerre magabiztosan, büszkén és mérgesen.

Ez csak Damon lehet, gondoltam.

A szívem hevesebben kezdett verni, amikor beléptem a konyhába, és valóban megpillantottam a bátyámat. Damon a legközelebbi barátom volt, az az ember, akit a világon mindenkinél – noha soha nem vallottam be, de még apámnál is – jobban tiszteltem. Magasabbnak tűnt, mint amikor elváltunk, a haja mintha sötétebb lett volna, a bőre lebarnult, és itt-ott halvány szeplők ütözköztek ki rajta.

A nyakába borultam, és külön örültem, hogy épp jókor értem haza. Közte és az apánk közt soha nem volt felhőtlen a viszony, és a nézeteltéréseik nem ritkán tettlegességig fajultak.

– Öcsikém! – veregetett vállon a fivérem, miközben kibontakozott az ölelésemből.

– Még nem végeztünk, fiam! – jelentette ki vészjóslón az apánk, mielőtt visszavonult a dolgozószobájába.

– Látom, apa mit sem változott – állapította meg Damon, amikor végre ketten maradtunk.

– Azért nem rossz ember.

Mindig nehezemre esett rosszat mondani az apámról, még így is, hogy dühített a kényszerű jegyesség.

– Most érkezted? – kérdeztem, mert szerettem volna, ha témát váltunk.

Damon elmosolyodott; a szeme körül alig látható szarkalábak jelentek meg, amelyeket csak az vehetett észre, aki régóta ismerte őt.

– Egy órája. Csak nem mulasztom el a nagy napot, amikor bejelentik az öcsém eljegyzését, nem igaz? – kérdezte némi gúnnyal a hangjában. – Apánk mindent elmondott. Szemlátomást arra számít, hogy majd te viszed tovább a nevet. Gondolj csak bele, az Alapítók Báljára már férj leszel!

Megkövültem. Egészen megfeledkeztem a bálról. Ez volt az év legnagyobb szabású eseménye, és apám Forbes seriffel és Lockwood

polgármesterrel együtt már hónapok óta szervezte. Az ünnepély egyrészt alkalmat adott a háború áldozatainak jótékony megsegítésére, másrészt lehetővé tette, hogy a polgárok még egyszer utoljára kiélvezzék a nyarat, és végül, de nem utolsósorban a város vezetői is méltóképp vállon veregethették magukat. Az Alapítók Bálja mindig is a legkedvesebb Mystic Falls-i hagyományaim közé tartozott, most viszont rettegetem tőle.

Damon figyelmét valószínűleg nem kerülte el a feszélyezettségem, mert keresgélni kezdett ütött-kopott vászon hátizsákjában, amelyen vérfoltnak látszó szennyeződés éktelenkedett. Végül óriási, viharvert bőrlabdát halászott elő, ami sokkal nagyobb és hosszúkásabb volt annál, mint amelyet a baseballban megszoktam.

– Akarsz játszani? – kérdezte, miközben egyik kezéből a másikba dobálta a labdát.

– Mi ez? – csodálkoztam.

– Futball-labda! Sokat játszottunk vele a fiúkkal, amikor elszabadultunk a harctérről. Jót fog tenni neked, legalább lesz egy kis színed. Elvégre nem szeretném, hogy a fiaim elpuhuljanak! – tette hozzá olyan tökéletesen utánozva apánk hangját, hogy kitört belőlem a nevetés.

Damon kirobogott az ajtón, én pedig, ledobva vászonzubonyomat, követtem. Hirtelen a nap is melegebben sütött, a fű is zöldebben ragyogott; egyszerre minden szebbnek tűnt, mint percekkel korábban.

– Kapd el! – kiáltotta a bátyám, felrázva a merengésemből. Felemeltem a karom, és megragadtam a mellkasomnak csapódó labdát.

– Játshatok én is? – szólt közbe hirtelen egy női hang.

Természetesen Katherine volt az. Egyszínű, lila, ujjatlan nyári ruhát viselt, a haját kontyba tűzte. Feltűnt, hogy a pazar fényű, kék

kámea tökéletesen illik csillogó, sötét szeméhez. Rögtön elképzelttem, milyen lenne megérinteni finom ujjait, megcsókolni hófehér nyakát. Nagy erőfeszítésembe került, hogy el tudjam fordítani a fejem.

– Katherine, ő a bátyám, Damon. Damon, ő itt Katherine Pierce. Nálunk lakik – közöltem mereven, miközben hol egyikükre, hol másikukra sandítottam, aggodalmasan lesve, mit szól a vendégünkhez a fivérem. A lány szeme, mintha különösen jót mulatna szer-tartásos viselkedésemem, huncutul csillogott – akárcsak a bátyámé.

– Damon, ön éppen olyan kedves, mint a fivére – mondta Katherine eltúlzott déli akcentussal. Noha a környéken bármelyik lány hasonlóképpen felelt volna, a mondat az ő szájából némileg csúfondárosnak hatott.

– Örvendek – mosolygott Damon. – Nos, öcsikém, bevegjük Katherine-t a játékba?

– Nem tudom – feleltem habozva. – Mik a szabályok?

– Ugyan mi szükség szabályokra? – kérdezte Katherine kacagva, ránk villantva tökéletes, fehér fogait.

Megfordítottam a labdát a kezemben.

– A bátyám nagyon veszélyes játékos – figyelmeztettem.

– Valahogy az az érzésem, én nála is veszélyesebb vagyok! – hangzott a válasz, azzal Katherine kikapta a labdát a kezemből. Akárcsak előző nap, a keze most is jéghideg volt, dacára a délutáni hőségnek. Az érintése áramütésként ért, végigcikázott a testemen, és felvillanyozta a gondolataimat.

– A vesztes lecsutakolja a lovaimat! – kiáltotta, de közben a szél már bele is kapott a hajába.

Damon egy darabig nézett utána, aztán felém fordult, és a szemöldökét felvonva így szólt:

– Ez a lány azt akarja, hogy üldözőbe vegyék.

Azzal a bátyám nem is teketóriázott tovább; száguldani kezdett a lány után le a tóhoz, végig a domboldalon.

A következő pillanatban már én is futottam, és éreztem, hogy sűvít a szél a fülem mellett.

– Elkaplak! – kiáltottam. Így tettem nyolcévesen is, amikor a hozzám hasonló korú lányokkal játszottam, de most éreztem, sokkal nagyobb a tét, mint annak idején.

Másnap reggel Rosalyn szolgálái lélekszakadva rohantak hozzám a hírrel, miszerint kisasszonyuk dédelgetett ölelét, Pennyt támadás érte. Amikor odaértem Cartwrightékhoz, a ház úrnője azonnal a lánya szobájába vezetett, aki hangosan zokogott odabent. Próbáltam megvigasztalni Rosalynt, de hiába, a lány továbbra is vigasztalhatatlan volt.

Az anyja egész idő alatt elmarasztaló pillantásokat vetett rám, mintegy azt sugallva, nagyobb erőfeszítést is tehetnék a lánya megnyugtatása érdekében.

– Itt vagyok magával – nyögtem ki végül, hátha ettől valamelyest lecsillapodik. Rosalyn erre a nyakam köré fonta a karját, és oly sűrű könnyeket kezdett hullatni, hogy a mellényem teljesen átázott. Próbáltam együtt érezni vele, de a lány megállás nélkül zokogott. Düh hasított belém. Nekem annak idején, amikor az édesanyám meghalt, abba kellett hagynom a sírást, mert az apám rám parancsolt.

„Erősnek kell lenned, mint egy igazi harcosnak”, mondta a temetésen, én pedig engedelmeskedtem. Akkor sem sírtam, amikor alig egy héttel később a dajkánk, Cordelia szórakozottan dúdolgatni kezdte azt a francia altatódalt, amelyet édesanyánk énekelt nekünk esténként. Mint ahogyan akkor sem, amikor az apánk lekasztotta

anyánk portréját az előszoba faláról. És akkor sem, amikor az anyánk kedvenc lovát, Artemiszt le kellett löni.

– Láttad a kutyát? – kérdezte Damon, amikor aznap este bementünk együtt a városba, hogy igyunk egyet a kocsmában. Mivel már csak napok választottak el a lánykéréssel egybekötött vacsorától, whiskyvel készültünk megünnepelni a közelgő menyegzőt. Damon legalábbis, felvont szemöldökkel, vontatott charlestoni hanglejtéssel, ebben a formában utalt az eseményre. Igyekeztem mosolyt erőltetni az ábrázatomra, mintha az egész valami jó móka lenne, de alig ejtettem ki néhány szót, máris tudtam: nem leszek képes eltitkolni, mennyire elborzaszt a gondolat, hogy feleségül kell vennem Rosalyn-t. Pedig egy rossz szavam se lehetett rá. Csak éppen... nem Katherine volt, ennyi az egész. Visszatereltem a gondolataimat Pennyre.

– Láttam. Egy mély seb volt a torkán, de bármilyen állat tette is, a belső szerveit érintetlenül hagyta. Furcsa, ugye? – kérdeztem, miközben majdhogynem futva igyekeztem lépést tartani a testvéremmel. A hadseregben Damon erősebb és gyorsabb lett.

– Furcsa időket élünk, Stefan – válaszolta Damon. – Lehet, hogy a jenkik voltak – tette hozzá megvető mosollyal.

Ahogy végigmentünk a macskaköves utcákon, egy hirdetésnyre lettem figyelmes, amelyet szinte minden kapura kifüggesztettek: százdolláros jutalmat ajánlottak annak, aki megtalálja a támadásokat elkövető vadállatot. Egy helyütt megálltam, és meredten bámulni kezdtem az írást. Talán lehetnék én magam a nyomravezető, aztán fognám a pénzt, és vonatjegyet vennék Bostonba vagy New Yorkba, vagy bármelyik másik városba, ahol senki sem talál rám, és senki sem hallott Rosalyn Cartwright-ről. Elmosolyodtam magamban: Damon valószínűleg pontosan ezt tenné; ő soha nem

aggodalmaskodott a következmények miatt, és fittyet hányt mások érzéseire. Már épp rá akartam mutatni a plakátra, és feltenni neki a kérdést: ő vajon mit kezdene száz dollárral, amikor észrevettem, hogy valaki lelkesen integet nekünk.

– A Salvatore fivérek? – kiáltott felénk egy hang. Hunyorítottam a lemenő nap fényében, és Pearl asszonyt, a patikust pillantottam meg, aki a lányával, Annával ácsorgott az üzlete előtt. Ők is a háború áldozatai közé tartoztak. Az asszony férje az előző év tavaszán halt meg a vicksburgi ütközetben. Ezt követően az özvegy Mystic Fallsba költözött, patikát nyitott, és a bolt egykettőre virágzásnak indult. A törzsvásárlók közé tartozott Jonathan Gilbert is: valahányszor elhaladtam az üzlet előtt, mindig bent tartózkodott, valamilyen csip-csup bajra panaszkodott, amelyre aztán vásárolt ezt-azt. A városban az a hír járta, hogy valójában nem az orvosságok, hanem az asszony miatt jár oda.

– Pearl asszony, emlékszik a bátyámra, Damonra? – kérdeztem, miután odaléptünk hozzájuk.

A nő mosolyogva bólintott. Az arca teljesen ránctalan volt; a lányok gyakorta találgatták, hány éves lehet. Mivel azonban a lánya alig néhány év híján egyidős volt velem, gyanítottam, hogy annyira mégsem lehet fiatal.

– Igazán jóvágásúak mind a ketten – mondta kedvesen. Anna az anyja kiköpött mása volt, és ahogy ott álltak egymás mellett, akár testvéreknek is nézhette volna őket az ember.

– Anna, te évről évre szebb vagy! Elég idős vagy már ahhoz, hogy táncolhass? – kérdezte Damon csillogó szemmel, mire önkéntelenül elmosolyodtam. Kétség sem fért hozzá, a bátyám anyát és lányát egyaránt levette a lábáról.

– Majdnem – válaszolta Anna várakozásteli, csillogó tekintettel. A lányok tizenöt éves koruktól vehettek részt a vacsorákon, és hallhatták meg, ahogy a zenekar belekezd a keringőbe.

Pearl asszony egy kovácsoltvas kulccsal bezárta a gyógyszerterát, aztán felénk fordult.

– Damon, megtenne nekem egy szívességet? Gondoskodna róla, hogy Katherine jól érezze magát holnap este? Annyira kedves lány, és maga tudja, hogyan szoktak az emberek az idegenekről beszélni. Még Atlantából ismerem őt.

– Nem fog bennem csalódni – ígérte Damon ünnepélyes hangon, én pedig megdermedtem a döbbenettől. Szóval Damon lesz Katherine kísérője holnap este? Eszembe se jutott, hogy bájos vendégünk egyáltalán eljön, azt pedig végképp nem tudtam elképzelni, hogy előtte kérjem meg valaki másnak a kezét. Elgondolkoztam, ugyan mi más választásom lehet? Álljak az apám elé azzal, hogy ne hívjuk meg Katherine-t? Vagy tagadjam meg a lánykérését?

– Mulassanak jól, fiúk! – riasztott fel az asszony a merengéséből.

– Várjon! – kiáltottam utána, és egy pillanatra meg is feledkeztem a vacsoráról. Az asszony kíváncsi arccal megfordult.

– Már besötétedett, és az utóbbi időben megszaporodtak a támadások. Hazakísérhetjük a hölgyeket? – ajánlkoztam, Pearl asszony azonban csak a fejét rázta.

– Anna és én erős nők vagyunk. Nem érhet minket semmi baj. Ráadásul – itt elpirult, és körbepillantott, mintha csak attól tartana, hogy kihallgatják –, úgy vélem, Jonathan Gilbert magára vállalja ezt a nemes feladatot. De nagyon köszönöm a figyelmességét.

Damon a szemöldökét vonogatta, és halkán füttyentett.

– Tudod, miként vélekedem az erős nőkről – súgta oda nekem.

– Damon! Viselkedj! – utasítottam rendre a bátyámat, és jókorát sóztam a vállára. Elvégre, gondoltam, szokjon hozzá, hogy már nem a csatatéren van, hanem Mystic Fallsban, egy kisvárosban, ahol az emberek imádnak hallgatózni, és mindenfélét összebeszélnek. Hát ilyen rövid idő alatt elfelejtette?

– Jól van, Stefan nénikém! – piszkálódott Damon magas, selypítő hangon. Önkéntelenül elnevettem magam, és ismét hátra vágtam. Kis ütés volt, de azért jólesett, részben levezethettem az iránta érzett dühömet, amiért ő lehet Katherine kísérelője a vacsorán.

A legnagyobb szívélyességgel püfölt vissza, és hamarosan teljes erőbedobással kitört volna a testvéri haddelhadd, ha Damon be nem löki a Mystic Falls-i kocsmá ajtaját. A buja, vörös hajú csaposnő azonnal lelkes mosollyal üdvözölt minket a pult mögül, amiből egyértelműen kiderült, hogy a bátyám már jó néhányszor megfordult ezen a helyen.

Keresztülfurakodtunk a tömegen a kocsmá végébe. Az egész terem a fűrészpör és az izzadság szagától bűzlött, és dugig volt egyenruhás férfiakkal. Néhányan kötést viseltek a fejükön, másoknak rögzítve volt a karjuk, s akadtak többen, akik mankóval bicegtek a pulthoz. Felismertem Henryt, a sötét bőrű katonát, aki szinte már a kocsmában lakott, és most is egyedül gubbasztott a sarokban, whiskyvel a kezében. Robert sokszor mesélt róla: elmondta, hogy Henry soha nem áll szóba senkivel, és nem akadt még ember, aki a napvilágnál látta volna. Sokan azt rebesgették, hogy talán köze lehet a támadásokhoz, de ezt, mivel folyton a kocsmában lebzelt, kevésbé tartottam valószínűnek.

Elfordítottam róla a tekintetem, hogy a többi jelenlevőt is szemrevételezzem. Az egyik sarokban idősebb férfiak zsúfolódtak össze,

kártyáztak és whiskyt ittak. Velük szemközt néhány nőt pillantottam meg; kipirosított arcuk és festett körmük egyértelműen elárulta, hogy egészen másként nőttek fel, mint gyermekkori játszótársaink, Clementine Haverford vagy Amelia Hawke. Amikor elhaladtunk mellettük, egyikük végighúzta vörös körmeit a karomon.

– Tetszik a hely? – kérdezte Damon pajkos mosollyal, miközben elhúzott egy faasztalt a faltól.

– Nem rossz – feleltem, és lehuppantam a kemény fapadra. Újra körülnéztem. A kocsmában ülve olyan érzés lett úrrá rajtam, mint ha titkos klubba csöppentem volna – újabb dologgal szembesültem, amelyet már nem lesz időm felfedezni, hiszen hamarosan férj leszek, akinek minden este otthon a helye!

– Hozok magunknak italt – mondta Damon, és otthagzott. Nézetem, ahogyan a pultra könyököl, és könnyedén cseveg a csaposnővel, aki a fejét hátravetve kacag, mintha a bátyám valami elképesztően mulatságos dolgot mondott volna. Nem kizárt, hogy így is történt; elvégre Damon ezzel tudta elcsavarni minden nő fejét.

– Nos, milyen érzés házas embernek lenni? – szólalt meg mögöttem egy hang, és hátrafordulva dr. Janest pillantottam meg. Az öregúr már közel járt a nyolcvanhoz, és kissé szenilis volt. Gyakorta hangoztatta bárkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy hosszú életét kizárólag a whiskynek köszönheti, amit sohasem sajnált magától.

– Még nem vagyok házas, doktor úr – mosolyogtam kényszerezetten, reménykedve, hogy Damon hamarosan visszatér az italokkal.

– Ó, fiam, de hamarosan az lesz! Mr. Cartwright hetek óta másról sem beszél a bankban! A bájos, fiatal Rosalyn! Jó parti! – lelkendezett dr. Janes harsányan, mire én lopva körbepislogtam, és nagyon bíztam benne, hogy senki nem hallotta, amit mondott.

Abban a pillanatban megjelent Damon, és óvatosan letett két csordultig telt poharat az asztalra.

– Köszönöm – mondtam, és az egyiknek a tartalmát egy hajtásra kiittam. Dr. Janes erre odébb dülöngélt.

– Ennyire szomjas vagy? – kérdezte Damon, miután kortyolt egyet a saját whiskyjéből.

Válaszul csak a vállamat vonogattam. Korábban soha nem titkoltam el semmit a bátyám elől, most viszont veszélyesnek véltem, hogy feltárjam előtte a Rosalynnel kapcsolatos aggályaimat. Úgy gondoltam, mondhatok vagy érezhetek bármit, így is, úgy is feleségül kell vennem. És elég, ha egy apró célzást hall valaki arról, hogy vonakodva teszem, vége-hossza nem lesz a szóbeszédnek.

Hirtelen egy újabb pohár ital termett előttem, és felnézve a szemrevaló csaposnőt láttam, akivel Damon az imént társalgott.

– Úgy látom, megszomjazott. Nyilván nehéz napja volt – kacsinzott a nő zöld szemével, és a durva faragású faasztalon élém csúsztatta a gyöngyöző poharat.

– Köszönöm – mondtam hálásan, és belekortyoltam az italba.

– Szívesen. Máskor is – felelte a csaposnő, azzal sarkon fordult. Ahogy távolodott, bámultam suhogó, krinolinok szoknyáját. A kocsmában jelenlevő nők, beleértve a rosszhíreket is, valamennyien érdekesebbnek tűntek Rosalynnél. Bárki került is azonban az utamba, az egyetlen kép, amely betöltötte minden gondolatomat, Katherine arca maradt.

– Tetszel Alice-nak – állapította meg Damon.

– Tudod, hogy rá sem nézhetek – ráztam meg a fejem. – A nyár végére nős férfi leszek. Te viszont szabad vagy, azt teszel, amit akarsz.

Bár egyáltalán nem volt szándékos, ez az utóbbi megjegyzés mégis szemrehányásnak hangzott.

– Ez így van – felelte Damon. – De azt ugye tudod, hogy nem kötelező megtenned valamit csak azért, mert apa azt mondta?

– Ez nem ilyen egyszerű – feleltem, és összeszorítottam a fogamat. Damon ezt nem érthette, mert ő volt a szilaj, a megtörhetetlen; olyannyira, hogy az apánk rám, a fiatalabb testvérré bízta Veritas jövőjét. Most fojtogatónak éreztem ezt a szerepet.

Hirtelen belém hasított a gondolat, hogy Damon hibája az egész, miatta kell ekkora felelősséget vállalnom. Megráztam a fejem, mint ha ki akarnám verni belőle a vádaskodást, és újfent belekortyoltam a whiskybe.

– De nagyon is egyszerű – jelentette ki Damon, aki nem csinált ügyet pillanatnyi bosszúságból. – Csak mondd meg neki, hogy nem vagy szerelmes Rosalynbe. Mondd meg azt is, hogy magadnak kell megtalálnod a helyedet a világban, és nem követheted vakon mások utasításait. Ezt jól megtanultam a hadseregben: hinned kell abban, amit csinálsz. Máskülönben mi értelm?

– Én más vagyok, mint te – ráztam meg a fejem. – Én bízom apánkban. Tudom, hogy csak a legjobbat akarja. Egyedül azt kívánom, hogy... bár több időm lenne – mondtam végül. Valóban úgy éreztem, hogy talán előbb-utóbb meg tudnám szeretni Rosalyn-t; a gondolat viszont, hogy már egy éven belül férj és apa leszek, rémülettel töltött el. – De minden rendben lesz – közöltem eltökélten. Meg voltam győződve arról, hogy így kell lennie. – Mit gondolsz az új vendégünkről? – váltottam témát hirtelen, mire Damon elmosolyodott.

– Katherine – ejtette ki lassan szótagolva a nevet, mintha csak ízeletné a nyelvével. – Nehéz kiigazodni rajta, ugye?

– Lehet – feleltem, és örültem, hogy Damonnak fogalma sincs arról, hogy éjjelenként Katherine-ről álmodom, nappal pedig a

vendégház közelében ólálkodom, hátha meghallom, ahogy a szobalányával nevetgél. Egyszer még a lova, Clover széles hátát is megsza-
goltam az istállóban, hátha átvette a gazdája citrom- és gyömbé-
rilatát. Nem éreztem semmit, de abban a pillanatban, ott, a pajtában
a lovak közt ráéreztem, hogy kezd kicsúszni a lábam alól a talaj.

– Mystic Fallsban nincsenek olyan lányok, mint ő. Gondolod,
hogymint vár rá egy katona? – kérdezte Damon.

– Nem! – vágtam rá ismét feldühödve. – Ha nem tudnád, gyá-
szol, ráadásul a szüleit veszítette el! Kötve hiszem, hogy gavalléro-
kon járna az esze.

– Ó, hát persze – vontam össze Damon a szemöldökét bűnbánást
mímelve. – Én aztán semmi rosszat nem feltételeztem. De ha netán
szüksége lenne egy vállra, amin kisírhatja magát, én a legnagyobb
örömmel állok a rendelkezésére!

Érdektelenséget színleltem. Még ha én is vetettem fel a témát, im-
már nem akartam hallani, hogy Damon mit gondol Katherine-ről.
Valójában bármennyire szép is volt, azt kívántam, bár bukkanna fel
valami távoli rokon Charlestonból, Richmondból vagy Atlantából,
és vinné el innen! Úgy véltem, ha messzire kerülne tőlem, és soha
többé nem látnám, talán valahogy rá tudnám kényszeríteni maga-
mat, hogy Rosalynnt szeressem.

Damon rám meredt, és azonnal tudtam, milyen nyomorúságos
látványt nyújthatok.

– Fel a fejjel, öcsikém! – biztatott. – Fiala még az éjszaka, whisky
pedig van bőven!

Csakhogy egész Virginiában nem akadt annyi whisky, ameny-
nyitől megszerettem volna Rosalynnt... vagy elfeledtem volna
Katherine-t.

Az időjárás sem állta útját az eljegyzési vacsorának, amelyre néhány nappal később került sor, a levegő még délután öt órakor is forrón és párásan nehezedett ránk. Hallottam, amint a szolgák a konyhában arról fecsegnek, hogy a különös, csendes idő az állatokat öldöső démonok műve. De még a rémisztő szóbeszéd sem szegte az emberek kedvét; az egész környékről idesereglettek a majorsági kastélyba, hogy a Konföderációt éltsék. A kocsik egyre csak özönlöttek a macskaköves felhajtóra, és semmi jelét sem mutatták annak, hogy az impozáns épület láttán elállnának az ostromtól.

– Stefan Salvatore! – szólalt meg valaki a hátam mögött, amikor apám után kiszálltam a kocsiból, és a lábam belesüppedt a sárba.

Megfordultam, és Ellen Emersont pillantottam meg, kart karba öltve a leányával, Daisyvel, mögöttük pedig két szolgálólányt. Száz meg száz lámpás világította meg a fehér faajtóhoz vezető kőlépcsőt, és a kanyargós gyalogutat kocsik szegélyezték. Bentről, a teremből keringő hangjai szűrődtek ki.

– Mrs. Emerson. Daisy – hajoltam meg mélyen. A lány gyerekkorunk óta gyűlölt, azóta, hogy Damon ösztökélésének engedve belelöktem őt a Willow-patakba.

– Ó, csak nem a bájos Emerson hölgyek! – üdvözölte őket az apám is. – Mindkettejüknek köszönöm, hogy eljöttek erre a kis

vacsorára. Oly örvendetes minden városlakót itt látni! Elvégre össze kell tartanunk, most jobban, mint valaha! – mondta, és összenézett Ellennel.

– Stefan – biccentett Daisy, miközben elfogadta a felé nyújtott kezem.

– Daisy, ön napról napra egyre szebb. Meg tudná, kérem, bocsátani egy úriember ifjúkori ballépését?

A fiatal hölgy válasz helyett szótlánul rám meredt. Sóhajtottam. Mystic Fallsban nem volt helye titoknak vagy bonyodalmas cselszövéseknek. Mindenki ismert mindenkit. Tudtam, hogy ha Rosalyn és én összeházasodunk, a gyerekeink majd Daisy gyerekeivel fognak táncolni. A mi társalgásainkat folytatják, a mi tréfáinkon nevetnek, a mi harcainkat vívják tovább, és ez a körforgás az örökkévalóságig tart.

– Ellen, megengedné, kérem, hogy bekísérjem? – kérdezte az apám nyugtalanul, mert mindenáron meg akart róla győződni, hogy a termet az elvárásainak megfelelően díszítették fel. Daisy anyja bólintott, mire a lány és én magunkra maradtunk, a szolgáló tekintetének keresztútjében.

– Hallottam, hogy Damon visszajött. Hogy van? – kérdezte Daisy, aki végre leereszkedett odáig, hogy szóba álljon velem.

– Miss Emerson, legjobb lesz, ha bemegyünk, és megkeressük a mamáját – szólt közbe a szolgáló, majd karon fogta a lányt, és betuszkolta a majorsági kastély hatalmas, kétszárnyú ajtaján.

– Alig várom, hogy találkozzak Damonnal! Kérem, feltétlenül mondja el neki, hogy mit üzentem! – kiáltott vissza Daisy makacsul a válla fölött.

Sóhajtottam, és beléptem a terembe. A majorsági kastély, amely a város és a birtokok közt helyezkedett el, valaha a birtokosok találkozóhelye volt, de most rögtönzött fegyvertárként szolgált. A terem

falait borostyán, lila akác, távolabb, a túlsó végén pedig konföderációs lobogók díszítették. A sarokban felállított emelvényen a zenekar jókedvűen játszott a „Kedves kék zászló...” kezdetű dalt, és a táncparketten legalább százan köröztek puncsos pohárral a kezükben. Minden jel arra utalt, hogy az apám bőkezűen áldozott az eseményre, és a fényűző bált távolról sem csak az ideérkező katonák tiszteletére rendezte.

Nehéz szívvel elindultam, hogy kerítsek magamnak egy italt.

Alig tettem azonban néhány lépést, amikor valaki megveregette a hátamat. Már előre felkészültem a kényszerű mosolygásra és a sokadik ostoba gratuláció fogadására. Ugyan mi értelme van, gondoltam magamban keserűen, vacsorát adni azért, hogy bejelentsenek egy eljegyzést, amelyről már úgymint mindenki tud?

Amikor megfordultam, Mr. Cartwrighttal találtam szembe magam, ezért – reményeim szerint az izgatottság látszatát keltve – gyorsan átrendeztem az arcvonásaimat.

– Stefan fiam! Ez a te napod! – lelkendezett leendő apósom, és átnyújtott nekem egy pohár whiskyt.

– Köszönöm, uram, a megtiszteltetést, hogy élvezhetem a kedves lánya társaságát – feleltem gépiesen. Belekortyoltam az italba, de igyekeztem a lehető legkevesebbet lenyelni belőle. A kocsmában töltött éjszaka után ugyanis szörnyű másnaposság gyötört. Míg én hideg borogatással a fejemen feküdtem egész nap, a bátyámnak meg se kottyant a tivornya. Hallottam, ahogy Katherine-t kergeti a hátsó kert labirintusában, és minden nevetésük törként fúródott a szívembe.

– Örvendj csak, fiam! Tudom, hogy remek frigy lesz! Célszerű, alacsony kockázattal jár, és a bőséges hozam lehetőségét hordozza magában.

– Köszönöm, uram – válaszoltam. – És nagyon sajnálom, ami Rosalyn kutyájával történt.

Utolsó mondatomra azonban Mr. Cartwright csak a fejét rázta.

– Ne árulja el a feleségemnek és Rosalynnek, de én mindig is utáltam azt az átkozott dögöt! Nem azt akarom mondani, hogy örülök, amiért kimúlt, de úgy vélem, felesleges ekkora hűhót csapni egy ilyen semmiség miatt! Másról sem hallani ezen az istenverte helyen, mint a démonokról való oktalan fecsegést! Az emberek azzal rémítgetik egymást, hogy a városunkon átok ül. És éppen az ilyen szöbeszéd gerjeszti a kockázattól való félelmeiket! Aggályoskodnak, nem merik betenni a pénzüket a bankba! – fakadt ki dühösen Mr. Cartwright, és a heves kiáltozás hallatán többen felénk fordították a fejüket. Én csak idegesen mosolyogtam.

A szemem sarkából láttam, hogy az apám a házigazda szerepét alakítja, és a helyiség közepén felállított hosszú asztal felé tereli az embereket. Feltűnt, hogy édesanyám finom Bourbon-liliomos porcelán étkészletével terítettek.

– Stefan – szólított meg az apám, miközben vállon veregetett –, készen állsz? Minden kéznél van, amire szükséged lesz?

– Igen.

Megérintettem a gyűrűt a mellénysebemben, és követtem őt az asztalfőhöz. Rosalyn az anyja mellett állt, illedelmesen mosolygott a szüleire. Túlméretezett, harsány rózsaszín, fodros ruhájánál már csak sírástól kivörösödött szeme festett borzalmasabban.

Lassan minden vendég elfoglalta a helyét körülöttünk, a bal oldalamon két szék azonban továbbra is üres maradt.

– Hol a bátyád? – kérdezte az apám halkán.

A bejárat felé sandítottam. A zenekar még mindig játszott, és várakozás töltötte be a levegőt. Végül az ajtó nagy csattanással kinyílt,

majd Damon és Katherine léptek be rajta. Együtt! Ez nem igazság, gondoltam magamban, örjögve a dühtől. Damon továbbra is úgy viselkedhet, mint egy kamasz fiú, továbbra is ihat és flörtölhet anélkül, hogy a következmények miatt kellene aggódnia! Én bezzeg mindig azt tettem, ami helyes, ami felelősségteljes, és most úgy éreztem, büntetnek érte: azzal, hogy idő előtt felnőtté kell válnom.

Még én is megrökönyödtem azon, milyen hévvel öntött el a düh. Azonnal büntudatom támadt, és gyorsan felhajtottam egy egész pohár bort, hogy elnyomjam az indulataimat. Végül is, csak nem kellett volna Katherine-nek egyedül megjelennie a vacsorán? És nem lehet, hogy Damon egyszerűen csak gavallér módon magára vállalta a szerető báty szerepét?

Egyébként sem lehet közös jövőjük, nyugtattam magamat. A mi társadalmunk kizárólag akkor hagyott jóvá egy házasságot, ha az két családot egyesített. Márpedig Katherine, árva lányként, ugyan mit tudott volna felmutatni a szépségén kívül? Tudtam, apám soha nem engedné, hogy elvegyem, és, gondoltam kárörvendve, ez egyben azt jelenti, hogy Damonnak is megtiltaná. Ráadásul olyan messzire még a bátyám sem merészkedne, hogy az apánk beleegyezése nélkül kössön házasságot, vélekedtem.

Mégsem tudtam levenni a szemem Damon karjáról, ahogy Katherine dereka köré fonódott. A lány zöld muszlinruhát viselt, amelynek anyaga gazdag redőket vetett az abroncs fölött, és suhogott, ahogy Katherine, a testvéremmel együtt, az üres székekhez lépdelt. A kék kámea megcsillant a nyakában, és a lány, amikor elfoglalta a mellettem levő üres helyet, rám kacsintott. Csípője súrolta az enyémet, mire én kényelmetlenül feszengeni kezdtem.

– Damon – biccentett az apánk, amikor idősebb fia a jobbára ült.

– Ön tehát úgy gondolja, hogy a hadsereg télre úton lesz Georgia felé? – kérdeztem hangosan Jonah Palmertől; csupán azért, mert kétségesnek éreztem, hogy nyugodtan tudnék Katherine-nel társalogni. Attól tartottam, hogy ha dallamos hangja újra a fülembé kúszik, megtörik az elszántságom, és visszalépek a rám váró lánykéréstől.

– Nem Georgia miatt aggódok. Inkább amiatt, hogy mozgósítanunk kellene a milíciát, hogy itt, Mystic Fallsban megoldjuk a gondjainkat. Nem tűrhetjük tovább ezeket a támadásokat! – dörögte Jonah, a város állatorvosa, aki egyúttal a milícia kiképzőtisztje volt. Olyan hangosan verte öklével az asztalt, hogy a porcelán csörömpölni kezdett rajta.

Abban a pillanatban egész seregnyi szolgáló lépett be, és hatalmas tálakon fácánsültet hoztak. Megfogtam az ezüstvillámat, de csak ide-oda tologattam a húst a tányéron; nem volt étvágyam. Körülöttem a megszokott beszélgetések zajlottak: a háborúról, arról, hogy mit tehetnénk szürke egyenruhás fiainkért, a közelgő vacsorákról, kerti összejövetelekről és egyházi rendezvényekről.

Katherine bőszen bólogatott a vele szemben ülő Honoria Fellsnek, mire azon kaptam magam, hogy féltékenység ébred bennem az öszülő, göndör hajú asszony iránt. Ő beszélgethet Katherine-nel, én viszont, bármily kétségbeesetten akarom, nem tehetem!

– Készen állsz, fiam? – bökött oldalba az apám a könyökével, és észrevettem, hogy az emberek már befejezték az evést. A borukat kortyolgatták, a zenészek pedig, akik a fő fogás alatt abbahagyták a játékot, újra rázendítettek a sarokban. Elérkezett a pillanat, amire mindenki várt. Tudták, hogy most bejelentés következik, ahogyan azt is, hogy utána ünnepelhetnek, táncolhatnak. Mystic Fallsban mindig így zajlottak a vacsorák. Csakhogy ezúttal az én

eljegyzésemet készültek bejelenteni. Honoria, mintha csak kitalálta volna, mire gondolk, felém fordult, Damon pedig bátorítóan rám mosolygott.

Összeszorult a gyomrom, mély lélegzetet vettem, és a késemet a kristálypoharamhoz ütöttem. Azonnal lecsendesedett az egész vendégsereg, még a szolgák is lecövekeltek ott, ahol éppen voltak, és rám meredtek.

Felálltam, nagyot kortyoltam a vörösborból, hogy összeszedjem a bátorságomat, és megköszörültem a torkomat.

– Szeretnék... – fogtam hozzá halk, erőltetett hangon, amely egyáltalán nem hasonlított a sajátomra –, szeretnék egy bejelentést tenni.

A szemem sarkából láttam az apámat, ahogy megragadja a pezsgőspoharát, hogy bármelyik pillanatban felpattanhasson és tósztot mondjon. Katherine-re pillantottam, aki olyan meredten nézett rám, hogy sötét tekintete szinte kiégette a szemem. Erőnek erejével elfordítottam a fejem, és olyan görcsösen szorítottam a poharamat, hogy azt hittem, menten összetörik.

– Rosalyn, ezennel szeretném megkérni a kezét. Megtisztelne az-zal, hogy hozzám jön feleségül? – hadartam el, miközben az öltöny-zsebemben kotorásztam a gyűrű után.

Végül elővettem a dobozt, letérdeltem az elragadtatott lány elé, és könnyes, barna szemébe néztem.

– Fogadja el ezt a gyűrűt! – mondtam színtelen hangon, majd kipattintottam az ékszerdoboz fedelét, és átnyújtottam neki.

Rosalyn felsikoltott, mire az egész vendégsereg lagymatag tapsban tört ki. Éreztem, hogy valaki megveregeti a hátamat – Damon volt az, aki rám vigyorgott. Katherine is udvariasan tapsolt, az arca azonban kifürkészhetetlen maradt.

– A magáé – fogtam meg Rosalyn apró fehér kezét, és az ujjára húztam a gyűrűt. Túl nagy volt rá, és a smaragd oldalra billent a kisujja felé. Úgy nézett ki, mint egy gyermek, aki játékból felpróbálja az anyja ékszerét. Rosalyn azonban cseppet sem zavarta, hogy a gyűrű nem illik rá. Ehelyett kinyújtotta a kezét, és nézte, ahogy az asztalon álló gyertyák fénye visszatükröződik a gyémántokon. Kisvártatva egy csapat nő tolongott körülöttünk, akik sóhajtozva lelkendeztek a gyűrű láttán.

– Ezt meg kell ünnepelni! – kiáltotta el magát az apám. – Szivart mindenkinek! Gyere ide, Stefan fiam! Nagyon büszke vagyok rád!

Bólintottam, és remegő lábbal odaléptem hozzá. Milyen ironikus, gondoltam, hogy noha egész életemben igyekeztem megfelelni neki, épp olyan dologgal tettem a legboldogabbá, amitől belül halottnak éreztem magam.

– Katherine, táncolna velem? – hallottam meg hirtelen Damon hangját a széktologatás és pohárcsilingelés hangos zsvájában. Megkövülten vártam a választ.

A lány feltekintett, és lopva rám pillantott. Végtelenül hosszú-nak tűnt a pillanat, amíg a tekintete fogva tartotta az enyémet. Vad késztetés lett úrrá rajtam, hogy azonnal letépjem a gyűrűt Rosalyn kezéről, és ráhúzzam Katherine ujjára. De akkor apám megbökte a hátamat, és mielőtt bármit tehettem volna, Damon megragadta bájos partnere kezét, és maga után húzta Katherine-t a táncparkettre.

A következő hét valósággal elrepült. Ruhapróbákra jártam Fells asszony szalonjába, onnan Cartwrighték dohos fogadósobájába, esténként pedig Damonnal a kocsmába. Mindent megtettem, hogy elfelejtsem Katherine-t. Becsuktam a szobámban az ablaktáblákat, nehogy kísértésbe essek, és a gyepen át a szemközti vendégház felé bámuljak; ráadásul mosolyt erőltettem az arcomra, kedélyesen integetve Damonnak és Katherine-nek, valahányszor megláttam őket együtt sétálni a kertben.

Egyszer felmentem a padlásra, és megnéztem édesanyám portréját. Azon tűnődtem, vajon most milyen tanácsot adna nekem. „A szeretet türelmes”, jutott eszembe az idézet, amit sokszor emlegetett lendületes francia akcentusával, miközben a Bibliát tanulmányoztuk. Egészen megvigasztalt a gondolat. Hátha majd kialakul a vonzalom köztem és Rosalyn között.

Az elkövetkezendő napokban igyekeztem szerelemmel tekinteni a jegyesemre, vagy legalábbis valami szeretetfélét kierőszakolni magamból iránta. Tudtam jól, hogy csendes természete és mosogatólére emlékeztető, seszínű haja mögött egyszerű, édes kislány bújjik meg, akiből odaadó feleség és anya lesz. Legutóbbi látogatásaim nem is sikeredtek olyan szörnyűre, mint a korábbiak. Rosalynnek feltűnően javult a hangulata. Másik kutyát kapott, egy csillogó,

koromfekete jószágot, és nehogy új kedvence is Penny sorsára jusson, mindenhová magával hurcolta. Egy alkalommal, amikor rajongó tekintettel felnézett rám, és azt kérdezte, hogy orgonát vagy gardéniát szeretnék-e az esküvőnkre, kis híján gyengéd érzelmeket ébresztett bennem. Talán ez is elég lesz, bizakodtam.

Apám nem vesztegette az időt, máris rendezett egy újabb ünnepséget, ezúttal kerti mulatságot tartott a birtokunkon. Harminc kilométeres körzetben mindenkit meghívott; alig ismertem néhányat az összesereglett fiatal férfiak, csinos lányok és konföderációs katonák közül, akik a labirintus környékén nyüzsögtek, és igazán otthonosan érezték magukat. Gyerekkoromban nagyon szerettem, ha az apám vendégeket hívott: ilyenkor a barátaimmal leszaladhattunk a befagyott tóhoz, bújócskázhattunk a mocsárban, ellovagolhattunk a Wickery hídhoz, vagy ösztökélhettük egymást: vajon ki mer fejest ugrani a jéghideg Willow-patakba? Most viszont mást sem kívántam, mint hogy vége legyen az egésznek, és visszavonulhassak a szobámba.

– Stefan, inna velem egy whisky? – szólított meg Robert, aki az oszlopos előcsarnokban felállított asztalok egyike mellett üldögélt. Idétlen vigyora elárulta, hogy már jócskán felöntött a garatra.

Gyöngyöző poharat nyújtott felém, aztán nekikoccantotta a sajátját.

– Nemsokára sok kicsi Salvatore rohangál majd itt! El tudja képzelni? – kérdezte, majd széttárta a karját, végigmutatva a tájon, mintegy jelezve, milyen tágas helye lesz majdani családomnak a gyarapodáshoz. Remegő kezemből majdnem kilötytyintettem a whisky; nyomorúságosan éreztem magam, és nem, nem tudtam elképzelni.

– Nos, igazán szerencsés emberré tette az apját. Rosalynnt meg szerencsés leányzóvá! – jelentette ki Robert. Újból az enyémhez

koccintotta a poharát, majd odébbállt Lockwoodék felügyelőjével beszélgetni.

Sóhajtottam, leültem a teraszhintába, és csak néztem körülöttem a sok vidám embert. Tudtam, hogy boldognak kellene lennem. Tudtam, hogy az apám csak a legjobbat akarja nekem. Tudtam, hogy Rosalynre egy rossz szavam sem lehet.

Akkor hát miért éreztem úgy magam, mint akinek aláírták a halálos ítéletét?

Odakint a kertben az emberek ettek, nevetgéltek, táncoltak, miközben a gyermekkori barátaim, Ethan Giffin, Brian Walsh és Matthew Hartnett rögtönzött zenekara a *Kedves kék zászló* egy változatát játszotta. Kellemes idő volt, egyetlen felhő sem tűnt fel az égen, és csak néha emlékeztetett egy-egy hűvösebb fuvallat az őszre. A távolban gyerekek himbálóztak a kapun, és hangosan kiáltottak. A tény, hogy így tombol a vígság körülöttem, ráadásul elvileg mindez nekem szól, és mégsem vagyok boldog, ólomsúlyal nehezedett a lelkemre.

Felálltam, és az apám dolgozószobája felé indultam. Beléptem, behajtottam magam mögött az ajtót, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. A súlyos damasztfüggönyön alig szűrődött át néhány halovány napsugár. A hűvös szoba jól megolajozott bőr és dohos könyvek szagát árasztotta. Levettem a polcra egy vékony kötetet, amely Shakespeare szonettjeit tartalmazta, és a kedvenc versemhez lapoztam. Az avoni hattyú sorai megnyugtattak; szavai lecsillapították háborgó elmémet, és emlékeztettek rá, hogy igenis létezik szerelem és szépség a világban. Talán, gondoltam, elboldogulok majd így is, ha csak a művészetten keresztül tapasztalom meg mindkettőt.

Leültem a sarokba apám bőrfoteljébe, és szórakozottan lapozgattam a hártýavékony oldalakat. Nem tudom, mennyi ideig ülhettem

ott, engedve hogy a nyelv szépsége átjárja a lelkemet, de minél tovább olvastam, annál nyugodtabbnak éreztem magam.

– Mit olvas?

A váratlan hangra összerereztem, mire a könyv kihullott az ölemből, és nagyot csattant a padlón.

Katherine ott állt a dolgozószoba ajtajában, szorosan testéhez simuló, egyszínű, fehér selyemruhában. Az összejövetelen a többi nő számos réteg krinolint és muszlint viselt, s a bőrüket gondosan elrejtették a vastag kelmék. Katherine azonban a legkevésbé sem tűnt zavartnak szabadon hagyott alabástrom válla miatt. Az illendőség kedvéért elfordítottam a fejem.

– Miért nincs odakint a vendégekkel? – kérdeztem, miközben lehajoltam a könyvemért. Láttam, hogy Katherine elindul felém.

– Na és maga miért nincs kint? – kérdezett vissza, miközben leült a fotel karfájára. – Elvégre maga a díszvendég.

– Olvasott ön Shakespeare-t? – kérdeztem, az ölemben fekvő nyitott könyvre mutatva, hogy esetlen kísérletet tegyek a témaváltásra. Még soha nem találkoztam olyan lánnyal, aki járatos lett volna az irodalomban. Rosalyn épp előző nap vallotta be, hogy az elmúlt három évben, amióta befejezte a lányiskolát, egyetlen könyvet sem vett a kezébe, sőt még az akkori időkből is csak egyetlen tankönyvet tudott felidézni, amelyet utoljára olvasott, mégpedig a derék konföderációs feleség kötelességeiről szóló írást.

– Shakespeare – ismételte Katherine jellegzetes kiejtéssel, lassan szótagolva a nevet. Ezt a különös akcentust soha senkitől nem hallottam még, aki Atlantából érkezett hozzánk. A lány most előre-hátra hintáztatta a lábát, és láttam, hogy nem visel harisnyát. Elkaptam a szemem.

– „Mondjam: társad, másod a nyári nap?”¹ – idézte, mire döbbenten felnéztem rá.

– „Te nyugodtabb vagy, s az nem oly üde” – folytattam a szonettet. A szívem majd kiugrott a helyéről, elmém megdermedt, s egyszerre olyan szokatlan érzés lett úrrá rajtam, hogy azt hittem, álmodom.

Katherine kikapta a könyvet az ölemből, és olyan erővel csapta be, hogy jó ideig visszhangzott.

– Nem – jelentette ki határozottan.

– De hát ez a következő sor! – tiltakoztam. Hirtelen nagyon dühös lettem: épp akkor változtatta meg a játékszabályokat, amikor már azt hittem, értem őket!

– Igen, Shakespeare-nél ez a következő sor. De én öntől kérdeztem valamit. Olyan tehát ön, mint egy nyári nap? Érdemes ön az összehasonlításra, Mr. Salvatore? Vagy talán ahhoz is könyvre van szüksége, hogy erre válaszoljon? – kérdezte Katherine, miközben olyan messzire tartotta a kötetet, hogy ne tudjam elvenni tőle.

Megköszörültem a torkomat, a gondolataim egymást kergették. Damon minden bizonnyal különösebb erőfeszítés nélkül azonnal előrukkolt volna valami roppant szellemes válasszal. Én viszont olyan esetlenné váltam Katherine társaságában, mint valami iskolás fiú, aki a tóból kifogott békával próbál meg elbűvölni egy lányt.

– Nos, inkább a bátyámat hasonlíthatná a nyári naphoz. Az utóbbi hetekben igen sok időt töltött vele.

Éreztem, hogy elvörösödik az arcom, a legszívesebben visszaszívtam volna az utolsó kicsinyes, féltékeny megjegyzést.

---

¹ William Shakespeare, 18. szonett, ford. Szabó Lőrinc.

– A bátyja inkább olyan nyári napra emlékeztet, amely viharral fenyeget – tűnődött Katherine. – De maga, Múvelt Stefan, egészen más, mint Sötét Damon, vagy... – a lány itt félrefordította a fejét, és mosoly futott át az arcán –, Rámenős Damon.

– Én is tudok rámenős lenni! – közöltem sértődötten, mielőtt egyáltalán tudatosult volna bennem, mit mondok. Csalódottan megráztam a fejem. Úgy tűnt, mintha Katherine arra kényszerítene, hogy gondolkodás nélkül beszéljek. Vibráló élénksége, lelkesedése rám is átragadt; a társaságában úgy éreztem magam, mintha álmodnék, és olyan helyen járnék, ahol minden szónak különös súlya van, ám nem kell az őszinteségem következményeitől tartanom.

– Nos, Stefan, bizonyítsa be! – jelentette ki Katherine, és a karomra tette jeges kezét. – Damont már megismertem, magáról viszont alig tudok valamit. Elég szégyenletes, nem gondolja?

Kintről beszűrődött a *Jó öreg lázadó vagyok* című dal, amelybe az imént fogott bele a zenekar. Tudtam, hogy ki kellene mennem, hogy szivarozzak Mr. Cartwrighttal, felkérjem Rosalyn egy kerिंगőre, és emeljem a poharam a Mystic Falls-i férfiak közt elfoglalt helyemre.

Ehelyett azonban ott maradtam a fotelban, és azt kívántam, bár örökké itt ülhetnék a könyvtárban, mélyen beleélezve Katherine illatát.

– Megenged egy megjegyzést? – kérdezte a lány, miközben még közelebb hajolt hozzám, és egy kóbor sötét tincs hullott fehér homlokára. Minden erőmre szükségem volt, hogy uralkodjak magamon, és ne söpörjem félre az arcából. – Az a benyomásom, maga nem örül mindannak, ami most történik. A kerti multság, az eljegyzés...

A szívem hevesen vert, miközben Katherine barna szemét fürkésztem. Az elmúlt hetek során kétségbeesetten igyekeztem elrejtteni

az érzéseimet. Talán meglátott, amint megtorpanok a vendégháznál? Vagy észrevette, hogy amikor ő és Damon a kertben sétálnak, én Mezzanotte hátán kétségbeesetten elvágatok az erdő felé, hogy minél messzebbre kerüljek, és ne halljam a nevetésüket? Esetleg valamiféleképpen sikerült a gondolataimban olvasnia?

A lány csak szánakozva mosolygott.

– Szegény, drága, rendíthetetlen Stefan. Hát nem tanulta még meg, hogy a szabályok azért vannak, hogy megszegjük őket? Senkit nem tud boldoggá tenni, sem az apját, sem Rosalynnt, sem Cartwrightékat, ha saját maga nem boldog!

Megköszörültem a torkomat. Fáj a felismerés, hogy ez a lány, akit alig néhány hete ismerek, jobban megért, mint amennyire a tulajdon apám... vagy jövődöbeli feleségem... valaha is megért majd.

Katherine lesiklott a fotel karfájáról, és az apám polcán álló köteteket kezdte tanulmányozni. Végül leemelt egy vastag, bőrkötésű példányt, amely a *Mystic Falls titkai* címet viselte. Soha nem láttam még azt a könyvet. Katherine rózsaszín ajka mosolyra húzódott, és intett, hogy üljek mellé az apám díványára. Tudtam, hogy nem lenne szabad, de mintegy önkívületi állapotban felálltam, odamentem hozzá, és leültem mellé. Kényelembe helyeztem magam, a hátamat a hús, berepedezett bőr párnának vetettem, és elhessegettem az agályaimat. Végére is, sosem lehet tudni. Arra gondoltam, talán az a néhány pillanat gyógyír lesz a búskomorságomra, amelyet az ő jelenlétében tölthetek el.

Nem tudom, mennyi időt tölthettünk el együtt a szobában. A hatalmas, álló ingaóra egyre csak ketyegett a sarokban, de nem figyeltem rá, csak Katherine lélegzetének ritmusára, arra ahogy a fény ráesett szépen ívelt állára, és az ujjaira, amelyek fürgén lapozták a könyvet. Felderengett a tudatomban a tény, hogy rövidesen indulnom kell, de valahányszor eszembe jutott a zene, a tánc, a sült csirke és Rosalyn, egyszerűen képtelen voltam megmozdulni.

– Maga nem is olvas! – incselkedett velem Katherine, felnézve a *Mystic Falls titkaiból*.

– Valóban nem.

– És miért nem? Talán valami eltereli a figyelmed?

Felállt, és karcsú karjával nyújtózkodva visszatette a könyvet a polcra. Rossz helyre illesztette, apám atlaszai mellé.

– Ide való – motyogtam, és átnyúltam a lány válla fölött, hogy a helyére tegyem a kötetet. Azonnal megcsapott a citrom- és gyömbérillat. Elszédültem, és éreztem, hogy a tagjaimból kiszalad az erő. Katherine felém fordult. Az ajkunk szinte összeért, és az illata hirtelen majdhogynem elviselhetetlenül mámorítósnak tetszett. Noha az eszem tudta, hogy ez nem helyes; a szívem valósággal sikította, hogy soha nem leszek teljes ember, ha most nem csókolom meg Katherine-t. Lehunytam a szemem, és előrehajoltam, míg az ajkam

nem súrolta az övét. És abban a pillanatban mintha értelmet nyert volna az egész életem. Láttam, ahogy Katherine meztláb szalad a réten a vendégház mögött, én pedig, nyakamban a kisfiunkkal, követem.

Aztán viszont – nem értettem, miért – egészen más kép villant fel előttem: Pennyt láttam széttépett torokkal! Mintha villám csapott volna belém, azonnal hátrahőköltem.

– Sajnálom! – mondtam, és ijedten hátrálni kezdtem, de beleütöttem az asztalba. A vastag könyvek mind lezuhantak róla, és tompán puffantak a pompás keleti szőnyegen. Keserű lett a szám íze. Mit tettem? Mi lett volna, ha apám benyit, mert lelkesedésében szeretne volna megmutatni Mr. Cartwrightnak a szivarkészletét? A puszta gondolattól is elszörnyedtem, és forogni kezdett velem a világ.

– Mennem kell... Mennem kell. Meg kell keresnem a menyaszszonyomat – hebegtem, majd anélkül, hogy egyszer is hátranéztem volna Katherine-re, akinek, mint feltételeztem, meghökkenés ült ki az arcára, kimenekültem a dolgozószobából, átrohantam az üres üvegházon át, ki a kertbe.

Már alkonyodott. Néhány kocsi már elindult az asszonyokkal, gyermekekkel és az elővigyázatosabb mulatozókkal, akik félték a támadásoktól. Eljött az idő, amikor bővebben folytatható az ital, a zenekar is hangosabban zendített rá, a lányok pedig nem győzték lekörözni egymást a keringőzésben, azon igyekezve, hogy magukra vonják a közelben táborozó konföderációs katonák valamelyikének figyelmét. Éreztem, hogy ismét higgadt ritmusban lélegzem. Senki sem tudta, merre jártam, azt meg végképp nem, hogy miért maradtam távol.

Szándékosan az ünnepség középpontja felé lépdeltem, mintha csak italért mentem volna el. Láttam Damont, ahogy néhány más

katonával pókerezik a veranda egyik szegletében. A hintán öt lány zsúfolódott össze, és hangosan beszélgettek, vihorásztak. Apám és Mr. Cartwright, kezükben egy-egy pohár whiskyvel, a labirintus felé sétáltak, és igen heves gesztikulálások közepette társalogtak, kétségkívül a két család egyesítésének számtalan előnyéről.

– Stefan! – veregette meg valaki a hátamat. – Éppen azon tűnődünk, hová lehetek a díszvendégek! Nem tisztelik az idősebbeket, mi? – kérdezte kedélyesen Robert.

– Szóval Rosalyn még mindig nincs itt? – kérdeztem.

– Tudja, milyenek a lányok! Mindig tökéletesen akarnak kinézni, pláne ha a közelgő házasságukat ünneplik! – felelte a férfi.

Feltevése logikusnak tűnt, mégis valami megmagyarázhatatlan félelem lett úrrá rajtam, és kivert a jeges veríték.

Csak nekem tűnt úgy, vagy valóban szokatlanul gyorsan lement a nap? Az öt perc leforgása alatt, amit kint töltöttem, a pázsiton mulatozók árnyakká homályosultak, és a sarokban ülők közt sem tudtam kivenni Damon alakját.

Faképnél hagytam Robertet, és utat törtem magamnak a vendégek közt. Igazán különösnek éreztem, hogy egy lány nem mutatkozik az ő tiszteletére szervezett összejövetelen. Talán, gondoltam ijedten, esetleg bejött a házba, és meglátta, hogy...

Arra jutottam, hogy ez lehetetlen. Az ajtó be volt csukva, a függönyök behúzva. Lépteimet a kunyhók felé szaporáztam, ahol a szolgák mulatoztak; meg akartam nézni, hogy Rosalyn kocsisa megérkezett-e már.

A holdfény visszatükröződött a víz felszínén, és kísérteties, zöld fénybe vonta a tavat körülölelő sziklákat és fűzfákat. A harmatos fű még mindig le volt taposva, még őrizte annak a napnak az emlékét, amikor Damon, Katherine és én ott futballoztunk. A köd egészen

a térdemig felkúszott, és azt kívántam, bár a csizmám lenne rajtam az ünneplő cipőm helyett.

Hunyorogva a sötétbe meredtem. Az egyik fűzfa tövében, amelyet Damonnal annyiszor megmászunk gyerekkorunkban, árnyba vesző kitüremkedést láttam, mintha csak egy óriási, kiálló, bütykös gyökér lett volna. Igen ám, csakhogy jól ismertem a fát, és tudtam, hogy nincs semmi alatta! Ismét hunyorítottam. Egy pillanatig azon tűnődtem, talán egymásba fonódó szerelmeseket látok, akik ide rejtőztek a kíváncsi tekintetek elől. Önkéntelenül elmosolyodtam. Valaki legalább megtalálta a szerelmet a multság alatt.

De aztán a felhők elvonultak, mire a holdfény egy sugara megvilágította a fát – és azt, ami alatta volt. Amikor észrevettem, hogy az a bizonyos árny mégsem ölelkező szerelmespár, összerándult a gyomrom az iszonyattól. Ugyanis jegyesem, Rosalyn volt az, feltépett torokkal. Félig lehunyta szemével a fa ágait fürkészte, mintha azok titkot rejtenének a világról, amelyet ő immár elhagyott.

Az elkövetkező pillanatokot nehezemre esik leírni. Emlékszem a lábdobogásra, a kiáltozásra, és arra, hogy a szolgák a szállásaiknál imádkozni kezdtek. Emlékszem, hogy térdre hullottam, és eszeveszetten üvöltöttem az iszonyattól, a szánalomtól és a rettegéstől. Emlékszem, hogy Mr. Cartwright hátrahúzott, a felesége pedig a földre zuhant, és hangosan jajongott, mint valami sebzett állat.

Emlékszem a közeledő rendőrségi kocsira. Emlékszem, hogy apám és Damon egymás kezét szorongatva suttogtak rólam; közösen tanakodtak, hogyan viselhetnék ezek után legjobban a gondomat. El akartam nekik mondani, hogy jól vagyok, elvégre én nem haltam meg! De egyetlen hang sem jött ki a torkomon.

Egyszer csak dr. Janes a karom alá nyúlt, megragadott, és talpra állított. A következő eseményekből annyit tudok felidézni, hogy számomra ismeretlen férfiak vettek körül, a verandára vittek, ott motyogtak egymás közt, majd hívták Cordeliát.

– Én... én jól vagyok – nyögtem ki végül, mert zavart, hogy ennyi figyelmet fordítanak rám, amikor nem is engem gyilkoltak meg, hanem Rosalynt.

– Csitt, Stefan! – szólt rám Cordelia, és sovány arcát aggodalom árnyékolta be. A mellkasomra nyomta a kezét, és halk imát mormogott,

majd a szoknyája számos redője közül egy apró üvegcsét húzott elő. Levette a kupakját, és az ajkamhoz nyomta.

– Igyál! – mondta, és hamarosan édesgyökér ízű folyadékot éreztem a torkomban.

– Katherine! – nyöszörögtem. Aztán a szám elé kaptam a kezem, de Cordelia arcára addigra már kiült a megrökönyödés. Sietve ismét a számhoz emelte az orvosságot. Hátrahanyatlottam a veranda lépcsőjére, már ahhoz is fáradt voltam, hogy gondolkodjam.

– Itt van valahol a bátyja – hallottam Cordelia hangját, de úgy tűnt, mintha víz alól szólt volna. – Hívjátok ide!

Lépteket hallottam, és amikor egy pillanattal később ismét kinyitottam a szemem, Damont láttam, ahogy a döbbenettől elsápadt arccal fölém tornyosul.

– Rendbe fog jönni? – kérdezte a bátyám Cordeliától.

– Úgy gondolom, hogy... – szólt volna dr. Janes, az asszony azonban félbeszakította.

– Nyugalomra van szüksége, csendre, sötét szobára – közölte elentmondást nem tűrő hangon.

Damon bólintott.

– Én... Rosalyn... Az lett volna a helyes, ha... – kezdtem bele a mondandómba, de aztán nem tudtam befejezni a mondatot. Mit is kellett volna tennem? Hamarabb kellett volna a keresésére indulnom ahelyett, hogy Katherine ajkát csókolom? Vagy talán ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy az én kíséretemben érkezzen a mulatságra?

– Csitt! – suttogta Damon, miközben felemelt. Reszkető lábbal ugyan, de sikerült megállnom mellette. Hirtelen a semmiből előtűnt az apám, megfogta a másik karomat, és végül akadozó léptekkel sikerült eljutnom a házig. A vendégek összekapaszkodva álltak a

gyepen, Forbes seriff pedig utasította az embereit, hogy kutassák át az erdőt. Bátyám a hátsó ajtón át bevezetett a házba, majd felsegített a lépcsőn, és csak utána, már az ágyamnál állva hagyta, hogy összeessek. A pamutlepedőre zuhantam, és elborított a sötétség.

Amikor másnap magamhoz tértem, a napsugarak már beragyogták a szobám cseresznyefapadlóját.

– Jó reggelt, öcsikém!

Damon ott ült a sarokban, egy hintaszékben, amely még a dédnagyapámé volt. Amikor kicsik voltunk, édesanyánk ebben ülve ringatott minket az ölében, és addig énekelt nekünk, míg álomba nem merültünk. Damon szeme vörös volt és elgyötört. Egy pillanatra eltűnődtem, vajon egész éjjel itt ült-e mellettem virrasztva.

– Rosalyn meghalt?

Kérdő hangsúlyt használtam, noha minden kétséget kizáróan tudtam a választ.

– Igen.

Damon felállt, és a diófa öltözőasztalon álló kristályváza felé fordult. Fogott egy poharat, vizet öntött bele, és felém nyújtotta, miközben én igyekeztem felülni.

– Ne! Maradj nyugton! – parancsolt rám Damon egy katonatiszt szigorával. Azelőtt sose hallottam ilyen hangon beszélni. Így hát visszahanyatlottam a libatollal kitömött párnákra, és hagytam, hogy Damon, mintha csak egy kisdedet itatna, az ajkamhoz emelje a poharat. Nyeltem a hús, tiszta vizet, és újra visszagondoltam az elmúlt éjszakára.

– Szenvedett? – kérdeztem, mialatt a fájdalmas képsor újra lejátszódott lelki szemeim előtt. Míg én Shakespeare-t szavaltam, Rosalyn minden bizonnyal a nagy belépőjét tervezte. Milyen izgatott lehetett, valószínűleg alig várta, hogy büszkén mutogathassa

az új ruháját, és a fiatalabb lányok lelkendezzenek a gyűrűje láttán, az idősebb nők pedig félrehívják, hogy felvilágosítsák a nászéjszaka részleteiről! Elképzeltem, ahogy átsiet a pázsiton, lépteket hall maga mögött, és amikor hátrafordul, a holdfényben megvillanó ádáz fehér fogakkal találja szembe magát! Egészen beleborzongtam a gondolatba.

Damon az ágyamhoz lépett, és a vállamra tette a kezét. A rémisztő képek áradata a semmibe tűnt.

– A halál általában a pillanat törtrészéig tart – mondta. – Sok ilyet láttam a háborúban, és biztos vagyok benne, hogy a te Rosalyned sem szenvedett sokat.

Azzal hátradőlt a széken, és megdörzsölte a halántékát.

– Úgy vélik, prérifarkas lehetett. A háború keletre szólítja az embereket a csatába, az állatok pedig állítólag követik a vér szagát.

– Prérifarkasok – formáltam a szót, de beletört a nyelvem. Korábban nemigen hallottam erről a fajról. Ez is egy újonnan megtanulandó kifejezésnek bizonyult, amellyel a „meggyilkolták” és az „özvegyember” mellett kénytelen voltam gyarapítani az aktív szó-kincsemet. – Akadnak persze olyanok, apát is beleértve, akik úgy vélik, démonok tették – forgatta Damon sötét szemét. – Más sem hiányzik a városunknak, mint egy járványszerű tömeghisztéria. De leginkább azért dühít fel ez az ostoba szóbeszéd, mert miközben az emberek abba lovallják magukat, hogy démoni erők ostromolják a városunkat, megfeledkeznek arról, hogy a háború romba dönti a hazánkat! Homokba dugják a fejüket. Egyszerűen nem tudom megérteni ezt a hozzáállást!

Bólintottam, de nem igazán figyeltem rá; nem tudtam Rosalyn halálát valamiféle háborúellenes érvelés részeként felfogni. Miközben Damon tovább mondta a magáét, hátradőltem és lehunytam a

szemem. Azonnal megjelent előttem a jegyesem úgy, ahogyan rátaláltam a sötétben. Nem tudtam hinni a bátyámnak. A lány szeme tágra nyílt, és megmerevedett arcára ráfagyott a rémület. Úgy tűnt, irtózatosan szenvedett.